

РЕШЕНИЕ

№ 3745

гр. София, 12.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ВА

при участието на секретаря ВН
като разгледа докладваното от ВА Гражданско дело № 20211110129508 по описа за 2021 година

РЕШЕНИЕ

12.11.2021 г., гр. София

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I Г. О., 156-ти състав, в открито публично заседание на четвърти ноември през две хиляди и двадесет и първа година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВА

при секретаря ВН, като разгледа докладваното от съдия ВА гр. дело № 29509/2021 г. по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от С. АТ. ИЛК. срещу "", като се твърди, че страните се били намирали в трудово правоотношение възникнало въз основа на Трудов договор № 48/12.10.2020 г. за длъжността „експерт“. Поддържа, че на 28.04.2021 г. била връчена заповед за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 71, ал. 1 КТ, в която

липсвал изходящ номер и дата, като последната била подписана, тъй като ищцата била афектирана. Навежда доводи, че била предала служебните вещи на работодателя, а в трудовата книжка била вписано, че трудовото правоотношение било прекратено на посоченото основание на 27.04.2021 г. Излага съображения, че заповедта за уволнение била незаконосъобразна, тъй като в същата липсвали изходящ номер, както и дата на издаване и връчване, поради което не било ясно кога същата влизала в сила, а освен това с оглед вписаното в заповедта правоотношението следвало да бъде прекратено от 29.04.2021 г. Твърди, че работодателят бил нарушил правилото на чл. 8, ал. 1 КТ, тъй като длъжностните лица при ответника били антидатирали втория екземпляр от заповедта и били поставили номер без ищцата да е била присъствала, с което се опитвали да заобиколят нормата на чл. 71, ал. 2 КТ. Поддържа, че закона не посочвал какво следвало да е писменото съдържание на заповедта за уволнение, но по аналогия съдържанието следвало да бъде сходно на това по чл. 66, ал. 1 КТ. Сочи, че уволнителната заповед била издадена след изтичането на срока по чл. 71, ал. 2 КТ – с оглед момента на сключване на трудовия договор. Навежда доводи, че поради незаконосъобразност на заповедта следвало последната да бъде отменена и да бъде възстановена на заеманата пред незаконното уволнение длъжност. Твърди, че за заеманата длъжност било уговорено трудово възнаграждение в размер на 2162,16 лева, както и допълнително възнаграждение за продължителна работа в размер на 237,84 лева, като общото брутно трудово възнаграждение било в размер на 2400,00 лева. Поддържа, че в следствие на незаконното уволнение била останала без работа, поради което ответникът дължал обезщетение в размер на 14400,00 лева на основание чл. 225, ал. 1 КТ за периода от 27.04.2021 г. до 27.10.2021 г. Иска уволнението да бъде признато за незаконно, както и да бъде възстановена на заеманата преди това длъжност, както и ответника да бъде осъден да заплати претендираното обезщетение.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на искова молба, в който се твърди, че предявените искове са редовни и допустими, но са неоснователни. Твърди, че с трудовия договор, който бил подписан от ищцата на 19.10.2020 г. бил уговорен срок за изпитване в полза на работодателя, като с оглед заеманата от ищцата длъжност следвало да се провери годността ѝ – знания и умения да извършва възложената работа. Поддържа, че в срока за изпитване работодателят не е бил удовлетворен от изпълнението на заеманата длъжност, поради което било упражнено правото на работодателя по чл. 71, ал. 1 КТ, като сочи, че закона и договора не изисквали мотивираност на заповедта и решението на работодателя. Поддържа, че са неоснователни твърденията на ищеца, че заповедта била издадена след изтичане на срока по чл. 71 КТ, тъй като съобразно чл. 70, ал. 4 КТ в срока за изпитване не се включвало времето през което работникът или служителът е бил в законоустановен отпуск. Аргументира, че от ищцата била ползвала 8 дни платен годишен отпуск, за която била заявления, които били одобрени със заповед о№8/11.02.2021 г. и заповед № 11/16.03.2021 г., поради което сключеният на 19.10.2020 г. трудово договор, съответно срока за изпитване се продължавал с толкова работни дни. Излага съображения, че вместо на 19.04.2021 г., срокът за изпитване изтичал на 27.04.2021 г., като на 26.04.2021 г. в рамките на уговорения срок, работодателят бил издал писмено волеизявление за прекратяване на

трудоовото правоотношение на основание чл. 71, ал. 1 КТ, което не страдало от твърдените от ищцата пороци. Поддържа, че са неоснователни доводите на ищцата за незаконосъобразност на заповедта за уволнение с оглед съдържанието ѝ. Сочи, че освен това самата ищцата макар и да твърдяла наличието на пороци, била подписала заповедта, като съдържанието на заповедта била достигнало до нея. Твърди, че макар ищцата да е получила заповедта, последната фактически била отказала собственоръчно да изпише датата на която я е получила, поради което обстоятелството било възприето от други служители на ищеца, поради което било допълнително отразено в заповедта. Исква отхвърляне на предявените икове. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

I. От фактическа страна.

Между страните не се спори, поради което и с доклада по делото на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК е отделено за безспорно, че: **1)** страните са се намира в трудово правоотношение възникнало въз основа на Трудов договор № 48/12.10.2020 г. за длъжността „експерт“, като договорът е бил подписан от ищцата на 19.10.2020 г.; **2)** трудовото правоотношение е било прекратено от работодателя с процесната заповед на основание чл. 71, ал. 1 КТ; **3)** че последното брутно трудово възнаграждение на ищцата за пълен отработен месец, предхождащ месеца на уволнението е в размер на 2400,00 лева.

Представен е Трудов договор № 48/12.10.2020 г., с който на 19.10.2020 г. страните са уговорили срок за изпитване от шест месеца, който започва да тече от датата на постъпване на работа – 19.10.2020 г.

В нормата на чл. 20 ЗЗД е предвидено, че при тълкуването на договорите трябва да се търси действителната обща воля на страните. Отделните уговорки трябва да се тълкуват във връзка едни с други и всяка една да се схваща в смисъла, който произтича от целия договор, с оглед целта на договора обичаите в практиката и добросъвестността.

Приложена е Заповед № 83/26.04.2021 г., с която трудовото правоотношение на ищцата е прекратено на основание чл. 71, ал. 1 КТ – прекратяване на трудовия договор в срока за изпитване.

Върху Заповед № 83/26.04.2021 г. е положен удостоверителен надпис (нотариална заверка), с което нот. Здравко Тончев е удостоверил верността на преписа снет от оригинала на частния документ, представен от Веселина Мандаджиева в 15:30 ч. на 26.04.2021 г. В заповедта фигурират подписите на четирима свидетели, които са удостоверили, че заповедта за уволнение е връчена на 26.04.2021 г., като ищцата е отказала да положи дата.

Съгласно правилото на чл. 591, ал. 1 ГПК при удостоверяване верността на препис от представени на нотариуса документи той е длъжен да сравни преписа с първообраза и да отрази в удостоверяването от кого е бил представен документът, от който е снет преписът, а също така дали преписът е снет от оригиналния документ или от друг препис и дали не е

имало в тях зачерквания, добавки, поправки и други особености.

Предмет на нотариалното производство по чл. 591, ал. 1 ГПК е удостоверяването на преписа от документа от който последният е снет. В тази насока датата поставена от нотариуса единствено изяснява обстоятелството, че към 26.04.2021 г. заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение действително е съществувала в обективната действителност. Но извън проверката, респ. нотариалната функция на нотариуса е това кога е била издадена заповедта, респ. дали и кога е била връчена. Тоест по отношение на тези обстоятелства нотариалното удостоверяване не се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК.

От Заповед № 8/11.02.2021 г. се установява, че на ищцата е било разрешено ползването на платен годишен отпуск от 1 работен ден – 12.02.2021 г.

Представена е Заповед № 11/16.03.2021 г., с която на ищцата е било разрешено ползването на платен годишен отпуск от 7 работни дни за периода 18.03.2021 г. до 26.03.2021 г.

По делото са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на св. ДЦ и св. ИЦ.

При разпита на св. Ц се установява, че ищцата му е била подчинена в дъщерно дружество на ответното дружество. Той бил три години началник на отдел по кредитиране и лизинг, а тя била експерт в отдела. Изяснява, че като служител имал отлични впечатления от ищцата, която изпълнявала надлежно и усърдно трудовите си задължения и клиентите били много доволни. Свидетелства, че като неин ръководител не му били искали становище във връзка с прекратяването на трудовото правоотношение, каквато практика имало от отдел „Човешки ресурси“. Разяснява, че в деня на връчване на заповедта – 28.03. бил на работа, като Силвия отишла при него и му казала, че ѝ прекратяват трудовото правоотношение на 28.04. Тя попитала защо се прекратява трудовото правоотношение, но свидетеля ѝ казал, че не бил уведомен и че няма представа. Установява, че до последно знаел, че договорът щял да бъде удължен, като не било имало никакви предпоставки за прекратяване на договора. Свидетелства, че той не бил присъствал на връчването на заповедта и не знае кога е станало това, но към 28.03. ищцата му била казала, че ѝ е връчена такава заповед. Сочил, че за първи път в съдебното заседание разбирал, че такава заповед се заверявала при нотариус.

От казаното от Ц се установява, че работи при ответника от м.05.2020 г. е като изпълнителен директор. Изяснява, че в кабинетът ѝ на посочената дата, която не може да се сети, тя присъствала, заедно с ПФ – директор на ББР, шефа на „Човешки ресурси“, главният юрисконсулт на банката и колега от сигурността, поканили ищцата да дойде, за да ѝ връчат заповедта. Свидетелства, че заповедта била надлежно връчена, като ищцата се разписала, но отказала да положи дата на единия документ, като си взема единият лист – нейният екземпляр от заповедта, а този за ответника останал при тях и с това се приключило. Установява, че реакцията на ищцата била естествена и нормална за човек на когото му прекратяват трудовото правоотношение, като със сигурност не била приятно изненадана.

Сочи, че е очевиден и е видяла как ищцата подписва всички екземпляри, като на мястото присъствали още 4 човека. Свидетелства, че не помни конкретната дата, тъй като не я била проверявала, но периода бил в края на месец април. Изяснява, че не е казвала да подпише, а да положи дата, защото на екземпляра нямало дата.

Съдът намира, че не следва да обсъжда показанията на Ц, тъй като показанията ѝ са процесуално недопустими. От представените по делото писмени доказателства и от заявеното от ИЦ в открито съдебно заседание от 04.11.2021 г. се изяснява, че последната е изпълнителен директор на ответника. Съгласно правилото на чл. 177 ГПК като страни по делото дават обяснения законните представители на юридическите лица – какъвто е изпълнителния директор. Тоест, последният може единствено да дава обяснения по реда на чл. 176 и сл. ГПК, но не и да бъде разпитван като свидетел – в този **смисъл Решение № 287 от 27.12.2018 г. на ВКС по гр. д. № 253/2018 г., IV г. о., ГК; Решение № 349 от 4.11.2014 г. на ВКС по гр. д. № 1106/2014 г., IV г. о., ГК**. При това положение, казаното от изпълнителния директор Сыйкова, могат да бъдат ценени единствено при условията на чл. 176 ГПК – като обяснения на страна. Съгласно чл. 175 – чл. 177 ГПК страните могат да дават обяснения, като с материална доказателствена сила се ползва само признанието на неизгоден за тях факт. Разпоредбата на чл. 176 ГПК намира приложение и по отношение на управителите на търговските дружества. Когато страни по делото са юридически лица, съгласно чл. 177, ал. 1, т. 2 обясненията се дават от техните законни представители. Направеното от страната или от нейния представител признание на факт се преценява от съда с оглед на всички обстоятелства по делото – **така Решение № 43 от 4.06.2014 г. на ВКС по т. д. № 213/2012 г., II т. о., ТК**.

Същевременно, съдът при преценка на показанията на св. ДЦ, съобразно правилото на чл. 172 ГПК намира, че същите макар и да са последователни, житейски и правно логични, нямат достатъчна доказателствена стойност за обстоятелствата, за които свидетелят е допуснат. Свидетелят е допуснат за установяване на обстоятелства свързани с връчването на процесната уволнителна заповед и момента на нейното връчване. От казаното от свидетеля категорично се установява, че последният не е присъствал на връчването на заповедта, поради което на съобщава и факти в тази насока. На следващо място трябва да се отбележи факта, че по отношение на датата на връчването на уволнителната заповед, свидетелят не съобщава преки лични впечатления, а заявява, че ищцата му е казала, че на 28.03. и е връчена заповед за прекратяване на трудовото правоотношение. Тоест, в тази част свидетелят преразказва твърдения на ищцата, поради което същите не могат да бъдат кредитирани.

II. От правна страна.

СРС, 156-ти състав е сезиран с първоначални обективно, кумулативно съедини конститутивни и осъдителен искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2, т. 4 КТ и чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, във вр. чл. 225, ал. 1 ГПК.

Тъй като по правилата на чл. 154, ал. 1 ГПК тежестта, т. е. процесуалното задължение за установяване законността на уволнението носи работодателят, е необходимо в съдебното

производство той да установи осъществяването в обективната действителност на всички материални предпоставки, които обуславят законното прекратяване на трудовото правоотношение по чл. 71, ал. 1 КТ.

Законността на едностранното прекратяване на трудовото правоотношение на посоченото правно основание се предпоставя от проявлението на следните юридически факти (т. нар. материални предпоставки): **1)** да е налице валидно уговорена клауза в трудовия договор, в която да е определена срок за изпитване в полза на работодателя, т.е. възможността в определен период от време, работодателят да може да извърши преценка дали работникът или служителят има квалификацията и може да изпълнява уговорените трудови функции; **2)** работодателят да е упражнил преобразуващото си право да прекрати едностранно трудовото правоотношение, чрез едностранно адресирано волеизявление до насрещната страна, което да е направено в уговорения срок за изпитване.

С оглед представените доказателства по делото, съдът намира, че между страните е бил налице валидно сключен трудов договор със срок за изпитване. С оглед правилото на чл. 70, ал. 2, изр. 2 КТ, ако това не е посочено в договора, приема се, че срокът за изпитване е уговорен в полза и на двете страни.

Следователно, основният спорен въпрос между страните е дали работодателят е упражнил валидно потестативното си право да прекрати едностранно трудовото правоотношение в срока за изпитване.

Според нормата на чл. 70, ал. 4 КТ в срока за изпитването не се включва времето, през което работникът или служителят е бил в законоустановен отпуск или по други уважителни причини не е изпълнявал работата, за която е сключен договорът. В случая по делото е установено, че ищцата е ползвала 8 дни платен годишен отпуск, които следва да бъдат взети предвид с оглед твърдения момент на прекратяване на трудовото правоотношение.

В правилото на чл. 10, ал. 1 КТ е прието, че КТ се прилага за трудовото правоотношение между работодател и работник или служител с място на работа в Република България, доколкото не е предвидено друго в закон или в международен договор, който е в сила за Република България. В случая, доколкото в КТ не са предвидени специални разпоредби за броенето на срокове, настоящият съдебен състав намира, че следва да приложи правилата на общите граждански закони, в частност ЗЗД, който намира субсидиарно приложение.

Според разпоредбата на чл. 72, ал. 1 ЗЗД **срокът, който се брои по месеци, изтича в съответното число на последния месец**; ако този месец няма съответно число, срокът изтича в последния му ден. Срокът, който се брои по седмици, изтича в съответния ден на последната седмица. Когато срокът се брои по дни, не се брои денят на събитието или на момента, от който започва да тече срокът. Срокът изтича в края на последния ден.

При приложение на посоченото правило следва, че срокът за изпитване принципно е изтичал на 19.04.2021 г., като в случая предвид нормата на чл. 70, ал. 4 КТ към този краен

момент следва да се добавят осемте дни, през които ищцата е ползвала платен годишен отпуск. С оглед на това срокът за изпитване е изтичал на 27.04.2021 г.

Съдът като извърши съвкупна преценка на събраните по делото доказателства намира, че работодателят валидно е прекратил трудовото правоотношение на 26.04.2021 г. следва да се приеме за доказано връчване на заповед за уволнение при условията на отказ за полагане на дата, дори и без изричен запис „отказ”, удостоверен с подписите на четирима свидетели – в този смисъл **Решение № 429 от 15.03.2016 г. по гр. д. № 132/2015 г. на ВКС, IV Г. О.; Решение № 386/31.10.2011 г. по гр.дело № 1309/2010 г. на ВКС, IV Г.О .** Нещо повече, в случая както беше отбелязано най-късната дата на която работодателят е можел да връчи заповедта е била 27.04.2021 г., което се установява и от действията на самата ищца – същата е представила по делото протокол от 28.04.2021 г., с която е върнала на работодателя служебни вещи. Подобен приемо-предавателен протокол се съставя именно когато трудовото правоотношение вече е било прекратено. Тоест, с подписването на приемо-предавателния протокол ищцата е признала, че трудовото ѝ правоотношение е било прекратено на по-ранен етап. А извънсъдебното признание на факти е едно от най-сигурните доказателствени средства в гражданския процес, което преценено в съвкупност с останалите доказателства по делото води до изясняване на действителното фактически и правно положение между страните – арг. чл. 175 ГПК и чл. 10 ГПК. В тази насока също така трябва да се отбележат и още две обстоятелства – на първо място преразказаното от св. Ц също индицира признание от ищца, което дори е към дата 28.03, а отделно от това предвид снетия препис от заповедта по реда на чл. 591, ал. 1 ГПК сочи, че нотариус Тончев е удостоверил наличието на документа и записванията върху него към 26.04.2021 г. В тази насока към момента на удостоверяването от нотариуса на снетия препис от документ в същият фигурира неоспорен подпис на ищцата С.А.. Тоест към 26.04.2021 г., ищцата е била положила подпис под уволнителната заповед.

Ирелевантни са доводите на ищца дали ответника е имал подобна практика – за нотариални удостоверявания на документи. В случая с извършеното нотариално удостоверяване се получава и достоверна дата, тъй като към 26.04.2021 г. нотариуса е удостоверил преписа от частния документ такъв какъвто му е бил представен.

Не могат да се приемат и съображения развити от ищца за злоупотреба със служебно положение от страна на изпълнителния директор в нарушение на чл. 8, ал. 1 КТ. Доводите в тази насока от една страна са бланкетни, а от друга страна по делото не са ангажирани никакви доказателства в тази насока. Уволнението извършено по реда на чл. 71 КТ е само и единствено в преценка на работодателя в рамките на уговорения срок. Това уволнение нито се мотивира, нито изисква от работодателя да изследва начина по който работника или служителя е изпълнявал служебните си задължения, нито да иска мнение, одобрение или разрешение от прекия му ръководител. Това е и причината, че подобно уволнителна заповед не се мотивира, а изисква единствено да бъде ясно и точно посочено, че работодателят упражнява потестативното си право да прекрати трудовото правоотношение, като се позовава на срока за изпитване – какъвто е процесния случай.

С оглед гореизложеното, съдът намира, че следва да отхвърли предявеният иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна.

Претенцията с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ е обусловена от изхода на делото по иска за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна. След като обуславящият иск е неоснователен, то такъв се явява и обусловения.

Основателността на така предявеният иск по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, във вр. чл. 225, ал. 1 КТ е обусловена от основателността на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна. Тъй като неоснователен е обуславящият иск, то такъв се явява и обусловеният иск. Отделно от това за пълнота трябва да се спомене, че предвид разпределената доказателствена тежест, ищцата е следвало да установи обстоятелството, че е останала без работа – така **Тълкувателно решение № 6 от 15.07.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2013 г., ОСГК**. В случая по делото подобни доказателства не са ангажирани. Нито е представен препис от трудовата книжка в цялост (по делото е представена само препис от стр. 15 и 27 на трудовата книжка), нито същата е представена в оригинал за извършване на констатация по реда на чл. 183 ГПК, нито са сочени, респ. са събрани доказателства за релевантния факт, че ищцата е останала без работа. С оглед на неблагоприятните последици на доказателствената тежест, съдът е длъжен да приеме недоказания факт за неосъществил се в обективната действителност.

III. По отношение на разноските.

При този изход на правния спор с правна възможност да претендира разноски разполага само ответника. Последният е поискал присъждането на деловодни разноски, поради което на основание чл. 78, ал. 3, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 23, т. 1 НЗПП следва да се присъди сумата от 100,00 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените искове от С. АТ. ИЛК., ЕГН: *****, с адрес: **срещу** "...",, със седалище и адрес на управление:, с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ, **за признаване за незаконно на уволнението** извършено със Заповед № 83/26.04.2021 г. на основание чл. 71 КТ и неговата **отмяна, както и за възстановяване на длъжността** „експерт“, която е заемана преди уволнението.

ОТХВЪРЛЯ предявеният иск от С. АТ. ИЛК., ЕГН: *****, с адрес: **срещу** "...",, със седалище и адрес на управление:, с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, във вр. чл. 225, ал. 1 КТ, **за присъждане на сумата от 14400,00 лева**, представляващи обезщетение за оставане без работа в следствие на незаконното уволнение за периода от 27.04.2021 г. до 27.10.2021 г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 23, т. 1 НЗПП С. АТ. ИЛК., ЕГН: ***** **да заплати на ""**,, **сумата от 100,00 лева**, представляващи юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок, считано от 18.11.2021 г., пред Софийски градски съд с въззивна жалба.

Препис от решението да се връчи на страните!

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____